

CVA, FFV-U, FFV-A, VAS

En epok i Arbogas historia har gått i graven.

Skrivet 2001 av Lars "Båge" Karlsson, f.d. CVA, FFV-U, FFV-A, VAS-anställd.

Jag anställdes vid dåvarande CVA den 11 augusti 1969, sedan man ringt mig och frågat om jag var intresserad av ett nytt jobb. Tvekan var kort, för jag såg ett jobb fram till pensionen framför mig. Men ack, vad man bedrog sig, som det senare skulle visa sig. Nåväl jag inställde mig vid grindarna och mottogs av personalchefen. Han tog mig med sig ner i de vindlande tunnlarna i berget. I bergsinfarten fanns godsmottagningen med rallyförarna, förlåt mig, jag menar truckförarna i spetsen, bl.a. välkände "Vingis".

Vi fortsatte och gick förbi svetsbåsen i P-tunneln. En välkänd figur i ett av båsen var Östlund, som jag kallade för Buffalo Bill p.g.a. hans välansade vita mustasch och skägg, likt den riktige Buffalo Bill. Längre ner i P-tunneln bankades det å det väldigaste på diverse plåtar. Det var nitarna som höll på, bl.a. "Tippo" och "Berra".

Till vänster i P-tunneln i ett avgränsat utrymme höll ytbehandlingen till med Lasse Lööw i spetsen. I änden av P-tunneln till höger fanns en långsmal tunnel där svarvare, fräsare, borrarare och bänkarbetare höll till. Jag och personalchefen fortsatte till tunnel 3 där man höll på med montering och demontering av RM2, RM5 och RM6.

Vi fortsatte en trappa upp till kontorsdelen. Där satt alla basar för de olika avdelningarna på motoravdelningen. Man diskuterade med mig och varandra var jag skulle passa bäst. Till slut var det Ingvar Öhrn som lyckades fånga mig till apparatavdelningen. Den 12 augusti var min första dag på nya jobbet.

Jag presenterades för bl.a. Sven Norgren, Harry Johansson sedermera Kjerling, Vincent Liljeqvist, Tore Andersson, Ingvar Fredriksson, Gunnar "Dutta" Lindberg, Stig Samuelsson, "Pära" Asplund, Lasse Widmark, Einar Fallqvist, Olle Karlsson, Göte Persson, Rune Gustavsson, Henry Enström, Carl-Adolf Carlsson, Karl-Erik Götemar, Per-Erik Holm, Arne Tell, Bengt Hjalmarsson, Torsten "TK" Karlsson, Olle Ohlsson m.fl.

Mitt allra första jobb blev att tillsammans med Tore Andersson byta o-ringar på oljekylare till RM6. Det här lär jag mig aldrig, tänkte jag och trevade med o-ringsverktyget. Men se det gick bättre och bättre. Så småningom fick jag prova på lite av varje. Det var ackord på den tiden så det var inte att ligga på latsidan om man skulle få ihop till sitt uppehälle.

En episod som jag kommer ihåg (och som nu torde vara preskriberad) var när en arbetskamrat hade en tidskontrollant vid sin sida. Han gjorde sina arbetsmoment, men kontrollanten måste ha missförstått det hela, därför att till slut blev det så att man fick 5 minuter för 1 st., fast det egentligen skulle ha varit för 5 st. Nåja vi arbetare är ju inte dummare än andra nolltaxerare, så vi gick ju inte raka vägen upp till ledningen och klagade på att ackordet var för bra. Tyvärr använde den personen som hade stått som arbetsstudieobjekt detta som en chans att tjäna storkovan. Men detta upptäcktes som så ofta snart och ackordet justerades till dess "rätta" nivå.

Ibland arrangerades det fester vid Fohlingtorp och då var det oftast de kvinnliga medarbetarna som stod för fiolerna. Det var roliga episoder i våra årliga sammankomster. Tyvärr måste jag utelämna diverse penibla situationer från dessa fester. Men ni förstår nog

ändå.

Innan fikarummen kom till fick vi fika vid arbetsplatserna. Inga mackor fick förekomma p.g.a. smulrisken. Men som ni nog förstår smusslades det både här och där med diverse ostmackor. Henry Jersby hade en enorm respekt med sig och vi kallade honom för "smörgåsjägaren". I början på 70-talet var vi många yngre, som jobbade på apparatverkstaden. En fikarast satt 2 st. (inga namn) med fötterna på bänken, ätande sina väl tilltagna smörgåsar. De satt med ryggarna mot utgången och dom anade inget oråd alls. Plötsligt hördes ett vrål som kunde skrämt vilket lejon som helst: VAD I HELVETE GÖR NI UNGDJÄVLAR? Tror ni det här är någon jäkla restaurant, eller vad? Det var nämnde Jersby som kom på besök. JAG vet i alla fall 2 som fick sig en minnesbeta den gången. Det bästa med Henry Jersby var att han inte "daltade" med någon, varken tjänstemän eller s.k. arbetare.

Många skämt förekom då och då. Sven Norgren berättade om den gången när någon spikade fast träskorna i golvet för Sixten. En allmänt omtyckt sak (utom för den ansatte) var att måla med blå märkfärg på mikroskopets okular. Det blev rejäla "blåtiror" som var svåra att få bort.

Över arbetsbänkarna hängde luftdrivna skruvdragare. Birger Dahlberg berättade att det var en "kamrat" som varje gång han gick förbi Birger hade en egenhet att trycka på handtaget, så det brummade till. Birger började tröttna på otyget, och hällde lite olja i utblåsningsröret. Tyvärr var det en annan person som denna gång råkade trycka på handtaget och blev rejält oljig i ansiktet.

I slutet av 60-talet lades CVV ned i Västerås, och översynerna av kolvmotorerna Leo och Ly flyttades över till CVA. Jag fick börja jobba ihop med en äldre gentleman vid namn Khilén som lärde mig diverse om apparaterna till Leo och Ly. Det var rejäla apparater, nästan som om det var till traktorer eller bilar. Khilén var rätt kul. 10-15 minuter innan det var dags att stämpla ut drog han ut en bänklåda och tog fram sin väl strukna slips. Han såg mer ut som en banktjänsteman än en "skitig" arbetare på en verkstad.

1975 stod den nya reparationsverkstaden ovan jord färdig för inflyttning. De som hade planerat flytten var nog lite för optimistiska när dom trodde att produktionen i de flyttade maskinerna skulle komma igång nästan omedelbart. I P-tunneln hade man lagt ett skinande blankt parkettgolv som mer såg ut att vara till för dansanta par än träskobeklädda montörer.

På luciamornarna slog en kraftig odör av glögg emot en när man kom ner i bergsinfarten. Det hände väl någon gång att en och annan även tog sig lite starkare grejor i sin mun. Detta gillade bl.a. inte Jersby alls.

Efter många år i bergets dunkla sken blev längtan efter dagsljuset för stark så jag tog chansen att byta jobb när Marin Fordon sökte en montör till Byggnad 7. Det var en trevlig period. På middagsrasterna spelade vi fotboll och kastade pil. En rast när några stod inne i verkstaden och kastade frisbee, kom en tjänsteman förbi, ganska nära frisbeeen och sa att det var förbjudet att göra så där. En av kastarna sa då: "Stäng igen käften" så du inte får in frisbeeen på tvären. Han lommade iväg utan ett ljud

Så småningom flyttade MF till Strängen 1 mitt emot miloförrådet. Där var vi en liten

grupp på c:a 30 personer. De första åren hände en del saker. Bl.a. under vintrarna när lastbilen kom med grejor utifrån FFV-området. Porten åkte upp och varmluften försvann i ett nafs. Huttrande lastade vi av prylarna innan fingrarna blev djupfrysta.

Vi hade en "tjomme" som arbetade på tjänstemannasidan. En dag fick Appelfeldt reda på att han gjorde affärer på sidan av och han försvann innan han hann blinka, samma dag. Ingen uppsägning där inte.

På luncherna spelade vi pingis. Det var hårda dubbelmatcher som Waldner skulle avundats.

Vid MF var det många arbetskamrater som kom och gick under årens lopp. Några jag minns är: Sten Larsson, Einar Fallqvist, Leif Bohman, Leif Segendorf, Sven-Åke "Svempa" Andersson, Ann-Britt Jansson, Sten Lifh, Stig Rohlén, Lars-Göran Widmark, Pelle Holm, Roland Örnefuhr, Kjell Ahlström, Jan-Åke Karlsson, Martin Appelfeldt, Conny Sundell, Lars Johnson, Lars Andersson, Micke Andersson, Carl-Adolf Carlsson, Rolf Jansson, Conny Anglenius, Tommy Johansson, Mats Olsson, Bengt Andersson, Seija, Erik Eriksson, Rolf Lindh, Hans Julle, Assar Wedegård m.fl.

Den 7/1 1997 skulle alla på motoravdelningen samlas i byggnaden där motorerna förvarades. Vi fick åka buss. Vi trodde vi skulle få beröm för det gångna året eftersom det gått så bra. Men ju mer folk som samlades, desto mer började orosmolnen hopa sig.

Va fan gör alla dessa här, dom jobbar ju inte på motoravdelningen? Så småningom kom alla "höjdarna" med Wittlöv i spetsen och man lyste upp en STOR diabild, med en jättekurva som rasade rakt ner i avgrunden. **Mötet tog inte mer än 10 minuter, men vad det gick ut på, var att hela VAS verksamhet i Arboga skulle flyttas ner till VAS i Trollhättan.**

Det blev tyst som i en gravkammare. I bussen på väg tillbaka såg man tårar i ögonen på flera som genast förstod vad som stundade.

Tiden efter dråpslaget följde en rad aktioner. T.ex. demonstrationer i rondellen vid OKQ8. En stor samling på stora torget. Olika banderoller runt om i Arboga, vilket inte var populärt i Volvoledningen. Men vad hade dom väntat sig?

Arbetslusten låg på en väldigt låg nivå i verkstäderna. Man var tvungen att locka med bonus för att överhuvudtaget kunna hålla en mininivå på leveranserna.

Det första som flyttades var verksamheten på ScanMotive. Sedan flyttade RM8 och reparationsverkstaden. Innan RecoTech började sin verksamhet i gamla reparationsverkstaden var det en dyster syn att se de tömda lokalerna.

I skrivande stund 011222 är så gott som all gammal verksamhet flyttad.

Med dessa ord avslutar jag min anknytning till det som en gång var Volvo Aero Support i den lilla staden Arboga.